

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Lenky Krupičkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobkyně: **Ing. Bc. P. K.**, zemřelá dne 19. 2. 2026, zastoupená JUDr. Barborou Steinlauf, advokátkou se sídlem Fetrovská 893/29, Praha 6, proti žalované: **Revizní komise Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky**, se sídlem Orlická 2020/4, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2025, č. j. 8 Ad 10/2025-54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se vrací** soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností ze dne 6. 10. 2025 se žalovaná (dále též „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2025, č. j. 8 Ad 10/2025-54, který zrušil její rozhodnutí ze dne 28. 5. 2025, jakož i předchozí rozhodnutí Všeobecné zdravotní pojišťovny ze dne 27. 3. 2025. Uvedená rozhodnutí se týkala zamítnutí žádosti žalobkyně o úhradu léčby metodou TERAPIE OPTUNE ve variantě QSD-QR-814 EU(CS) Rev01.0 Optune Gio na období 12 měsíců používanou k léčbě nádorového onemocnění mozku, glioblastomu WHO grade 4.

[2] V průběhu řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobkyně dne 19. 2. 2026 zemřela. Tuto skutečnost soud ověřil výpisem z centrální evidence obyvatel (viz č. l. 65 soudního spisu).

[3] Kdykoliv v průběhu řízení přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (§ 103 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, [dále jen „o. s. ř.“], ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního [dále jen „s. ř. s.“]). Postup soudu v případě, kdy fyzická nebo právnická osoba ztratí v průběhu řízení způsobilost být jeho účastníkem, je obecně popsán v § 107 o. s. ř., resp. v § 46 odst. 1 s. ř. s.

[4] Podle § 107 odst. 1 věty první o. s. ř., *jestliže účastník ztratí po zahájení řízení způsobilost být účastníkem řízení dříve, než řízení bylo pravomocně skončeno, posoudí soud podle povahy věci, zda v řízení může pokračovat*. Tato situace nastala i v nyní projednávané

věci. Povahou věci se z hlediska § 107 odst. 1 o. s. ř. rozumí hmotněprávní povaha předmětu řízení a spočívá v posouzení, zda práva a povinnosti, o něž v řízení jde, přešla (mohla přejít) podle hmotného práva ze zemřelého účastníka na někoho jiného. Povaha věci brání v pokračování řízení zejména tam, kde práva a povinnosti, o něž v řízení jde, jsou vázány podle hmotného práva na osobu účastníka řízení a nepřecházejí na právní nástupce (jde o právo spjaté s osobností jedince). Pro úvahu soudu o tom, zda v případě zániku nebo smrti účastníka řízení v průběhu soudního řízení má či nemá být v řízení pokračováno, je rozhodující, zda tím dochází k zániku uplatněného nároku, nebo tento nárok přechází na právního nástupce; samotná existence právního nástupce účastníka není pro takovou úvahu rozhodující (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. 22 Cdo 5308/2009, ze dne 14. 9. 2011, sp. zn. 23 Cdo 3109/2011, ze dne 18. 3. 2008, sp. zn. 30 Cdo 5171/2007, či ze dne 3. 12. 2003, sp. zn. 22 Cdo 946/2003).

[5] Předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí ve věci výjimečné úhrady zdravotní služby podle § 16 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o pojištění“), dle kterého příslušná zdravotní pojišťovna hradí ve výjimečných případech zdravotní služby jinak ze zdravotního pojištění nehrazené, je-li poskytnutí takových zdravotních služeb jedinou možností z hlediska zdravotního stavu pojištěnce.

[6] V případě, v němž pojištěnec předem žádá, aby mu byla umožněna, respektive uhrazena zdravotní služba, která běžně hrazena není, týkají se související práva a povinnosti výlučně jeho osoby. Jde totiž v podstatě o to, zda bude pojištěnci určitá zdravotní služba poskytnuta, či nikoli (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 9 Ads 276/2017-32, nebo usnesení tohoto soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 5 Ads 251/2018-39).

[7] Právo na úhradu léčivého přípravku podle § 16 ve spojení s § 19 odst. 1 písm. a) zákona o pojištění se váže výlučně k osobě pojištěnce, tedy žalobkyně. Takové právo proto nelze převést a ani nepřechází na jinou osobu (usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ads 251/2018-39, či ze dne 4. 12. 2024, č. j. 3 Ads 74/2024-43).

[8] Nejvyšší správní soud konstatuje, že povaha věci neumožňuje v řízení pokračovat, jelikož se jedná o práva a povinnosti, které jsou podle hmotného práva vázány pouze na osobu zemřelé žalobkyně a na její právního nástupce nepřecházejí. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo než kasační stížnost dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout, neboť v řízení nelze pokračovat pro nesplnění jedné z podmínek řízení, a tuto vadu nelze odstranit.

[9] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[10] Stěžovatelka za kasační stížnost uhradila soudní poplatek. Podle usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, platí, že odmítne-li Nejvyšší správní soud kasační stížnost bez věcného projednání, je povinen již zaplacený soudní poplatek ve smyslu § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb.,

pokračování

o soudních poplatcích vrátit. S ohledem na uvedené rozhodl Nejvyšší správní soud rovněž o vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné

V Brně dne 25. března 2026

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu